

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

נו.

עין משפט
גזר מצוה

מכאן ואילך. מהכנסת עטרה ולמטה אינו אלא נשיקה ופטור ומדפטר
בנשיקה ודאי פליגי אדשמואל דנשיקה קרי לה הערלה והערלה רבינן
לה לחיובי: **קנה לכל.** באחת מן הביאות גרועות הללו קנה לה לכל
דבר ואוכלת בתרומה מיד אם כהן הוא אפי' הלך למדינת הים ולא
צא עליה ציאה גמורה: **האמורים**

בפרשה. בפרשה יבמים שכתב זה
מקרא זהו יבמה יבא עליה דדרשינן
ליה בין צגוג בין צמוד בין צאונס
בין צלרון: **לירש.** דכתיב יקום על
שם אחיו (דברים כה): **ולפטרה**
מייבום. דאם מת ולו בנים מאשה
אחרת מותרת לשוק או אם הולאה
צגט לא ציאה חלינה או אם הימה
לה צרה נפטרה צביאתו של זו: **מן**
הנשואין. היכא דנפלה לפניו מן
הנשואין שכבר הייתה אוכלת צמימי
אחיו וכשמת וצטל קנינו פסקה
מלאכול דכ"ע לא פליגי דקנינה
הך ציאה גרועה להאכילה: **לאוקמיה**
במקום צעל. שאם הייתה אוכלת צמימי
אחיו וכשמת וצטל קנינו פסקה
מלאכול דכ"ע לא פליגי דקנינה
הך ציאה גרועה להאכילה: **לאוקמיה**
במקום צעל. שאם הייתה אוכלת צמימי
אחיו וכשמת וצטל קנינו פסקה
מלאכול דכ"ע לא פליגי דקנינה
הך ציאה גרועה להאכילה: **לאוקמיה**

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כל וכו' או
ציאה: כ"כ ב"ק דקדושין
דף י"ג ע"א ק"ל מיעטיל ליה
ציאה או מישולין עושה או:
אירוסין עושה וע"פ:

תוס' חד מקומאי

רב אמר קנה לכל ושמואל
אמר לא קנה אלא
לדברים האמורים בפרשה
אבל להאכילה בתרומה
לא קנה באונס ובשוגג.
והלכתא כרב ודוקא
באונס ובשוגג דה"ל
כביאה אבל בלא ביאה
לא אכלה מן הנשואין
אפי"פ שכבר אכלה בחייה
בעלה. ושמעין מהא דרב
דנתן בפי אפי"פ וכו'
אלמנה לכ"ג היבם אינו
מאכיל בתרומה אפי"פ
שכבר אכלה בחייה בעלה
ולאפוקי (מהמ"פ תרין)
(מהמפרשים) שפרשה
כשלא אכלה בחייה בעלה
אבל אם אכלה בחייה
הבעל אוכלת שומרת
יבם בתרומה. ת"ר בת
ישראל פקחה שנתארסה
לכהן פקח ולא הספיק
לכנסה עד שנתחרש
אינה אוכלת מת ונפלה
לאכיל כנסה הבעל אינה
נתחרש אוכלת מת ונפלה

מוסף רש"י

קנה לכל. קנה דקמני
ממני קנה לכל, אם
כהן הוא מאכילה בתרומה
ויורשה ומיעטיל לה ומשקה
ופטרה צגט צלה חלינה
(שם ד"ה). לא קנה
אלא לדברים האמורים
בפרשה. כפרת יבמה,
לקום על שם אחיו צגטל
ולפטרה צגטל, דהא קני
לה יבם צביאה כל דהו
מייבמה יבא עליה נפקא
לן, דלא כתיב יבמה יבא
לו לאשה, אלא יבא עליה
ולקחה לו לאשה, ואשמעין
דביאתו עליה הן הן
אבל למדי אחינתא ללא
למדי דתמא צהן פרשתא
רבינו קרא יושאין ללא,
צגטל למדי אחינתא ללא
ישולין יבמה, ומה אמר
בפרשה פטור חלינה או,
יעוס ויקום על שם אחיו,
שירש את נכסי אחיו ואין
אחיו מולקין עמו (שם).

לדברים האמורים. אפי' דכל שאר דברים כמזבים נמי צפרשה
כדרשין כיון שלקחה נעשית כאשתו לכל דבר כיון
דציאת שוגג לא קני בעלמא סברא הוא דלא צבייה אלא לדברים
המפורשים צפרשה צדיה כגון לירש בנכסי אחיו דכתיב יקום על
שם אחיו לנחלה ולפטור אשת אחיו
מן היבום דכתיב לו לאשה ולא לאחיו
לאשה דפקע מינה זיקת אחיו
ולפטור צרתה דכתיב צוה אחיו בית
אחד הוא צויה וציאת צוה שני צמים
דהנהו דברים הוו לאוקמיה במקום
צעל אבל בתרומה לא אכלה ע"י
ציאה גרועה ולא יורשה ולא מיטמא
לה ולא מיפר נדריה דהיינו לאלומי
מצעל אבל מן הנשואין וכו' צבולהו
דלא הו' אלא לאוקמיה במקום צעל
דילפינן מהני דכתיב ולא פליגי אלא
צביאת שוגג וכו' אלא צה אכל הערלה
דקניא נמי צעלמא וציאה היא לכל
דבר לא פליגי צה א' ומה שקצע
מחלוקתן כאן אמתני' דאחד הגומר
ואחד המערה לאו משום דעלה פליגי
אלא משום דמסיים צה קנה דקאי
נמי אציאת שוגג קן נראה לר"י
וצירולמי איכא פלוגמיהו ואיכא
דמוקי פלוגמיהו צהערהלה.

מן הנשואין ב"ע לא פליגי דאבדה.
ע"י ציאה ור"ה דהוה מצי
למינקט לענין ליורשה ולהטמא לה
ולהפר נדריה אלא נקט אכילת תרומה
לרבותא וכו' לשאר דברים דזימנין
שהיא כאשתו לכל דבר ולא אכלה
בתרומה כדאמר בכתובות צ"פ נערה
(דף מח: ושם) מסורה לכל דבר לתרומה
גבי מסר האב צלומי הצעל. ונ"י
היטב מוס' סוטה כד: ד"ה דאחמר רבן:
מת ונפלה לפני יבם חרש אוכלת.
וא"ת ואמאי אוכלת וניחוש
לסימפון שהרי לא צדקה שלל הספיק
לכנסה עד שנתחרש וא"כ אינה
זקוקה לו ולקמן נמי דקאמר דגרינן
נישואין דחרש אטו קידושין תפוק ליה
משום סימפון ולר"י נתן נמי אמאי
אוכלת ואורי' דלא חיישין לסימפון
אלא כשיכול הדבר להתגלות שיש
סימפון ויהיו קידושי טעות אבל הכא
דנתחרש לא חיישין שמה יתפקח
וימנא סימפון:

כל ביאה שהבעל מאכיל בה. אפי'
(א) ציאה אירוסין עושה ארי"י
דכל ציאה שצטעל מאכיל צה ע"י
חופה שאחיה קאמר:
ממזרת ונתניה לישראל פסלה.
לשון פסלה נקט משום
אחרני דמזנות ונתניה הם
פסולות ועומדות:
מאי

קדושתיה מינה הכא נמי כיון דמית ליה פקע קדושתיה מינה אלא אמר רב
יוסף קסבר ר' נתן נשואי חרש מאכילין בתרומה ולא גזרינן נשואי חרש אטו
קדושי חרש א"ל אביי אי הכי נולד לה בן למה לי משום רבנן וליפלוג רבי
נתן עלייהו ברישא שביק להו לרבנן עד דמסיימי מילתייהו והדר פליגי עלייהו
אי הכי ליתני מת הבן אינה אוכלת רבי נתן אומר אוכלת קשיא: וכן
הבא על אחת מכל העריות: אומר רב עמרם הא מלתא אמר לה ר' ששת
ואגרינהו

קדושתיה מינה הכא נמי כיון דמית ליה פקע קדושתיה מינה אלא אמר רב
יוסף קסבר ר' נתן נשואי חרש מאכילין בתרומה ולא גזרינן נשואי חרש אטו
קדושי חרש א"ל אביי אי הכי נולד לה בן למה לי משום רבנן וליפלוג רבי
נתן עלייהו ברישא שביק להו לרבנן עד דמסיימי מילתייהו והדר פליגי עלייהו
אי הכי ליתני מת הבן אינה אוכלת רבי נתן אומר אוכלת קשיא: וכן
הבא על אחת מכל העריות: אומר רב עמרם הא מלתא אמר לה ר' ששת
ואגרינהו

קדושתיה מינה הכא נמי כיון דמית ליה פקע קדושתיה מינה אלא אמר רב
יוסף קסבר ר' נתן נשואי חרש מאכילין בתרומה ולא גזרינן נשואי חרש אטו
קדושי חרש א"ל אביי אי הכי נולד לה בן למה לי משום רבנן וליפלוג רבי
נתן עלייהו ברישא שביק להו לרבנן עד דמסיימי מילתייהו והדר פליגי עלייהו
אי הכי ליתני מת הבן אינה אוכלת רבי נתן אומר אוכלת קשיא: וכן
הבא על אחת מכל העריות: אומר רב עמרם הא מלתא אמר לה ר' ששת
ואגרינהו

ואגרינהו

בא ב מ"י פ"ח מהל'
מרוותה לו:
כ"ב ג מ"י שם הל' ט:
ל ד ה מ"י שם הל' י:

תוספות ישנים

לה שלא נדרשה. ואין
להקשות ומי גרע מקינה
לה פתח דודאי גרע דגלי
דעתיא שאלו וחדה אלא
בגלל דבריה ומי פריך
משכני אשה כתיב וא"כ
קני גמור הוא: לדברים
האמורים צפרשה. ואע"ג
דצפרשה משמע דהיא
כאשתו לכל דבר דאמרין
כיון שלקחה נעשית כאשתו
לכל דבר מ"מ לא שמעין
ואונס לא דבר ציאת שוגג ואונס
(הא) (רבן מירר) צביאה
גמורה אבל ציאת שוגג
ואונס לא לא כאשתו
לכל דבר אלא לדברים
האמורים צדיה צפרשה:
מן הנשואין דברי הכל
אכלה ע"י ציאת שוגג
ודלא ציאה לא דאמרין
ולא הימנה עד שצטעל:
לאחיובי מצטעל לא. וה"ה
דהוה מצי למימר דליכא
צבייה ליורשה וליטמא
לה לשמואל כיון דלא
אלינת מצטעל לא ירמ
לה ולא מיטמא כמו צעל
גופיה באשתו ארוסה:
ואפי"פ צבאשתו לא שמעין
מן ח"ל ליורשה קנה ולא
מילת בן ציאה וציאה מאי
קנה שמואל אמר לא קנה
לכל אלא לדברים האמורים
בפרשה לירש בנכסי המת
ולהפר צרתה לשוק ור'
ויקח אומר קנה לכל. ארי'
יתכן צ"ל אלוהו פליגינן
בצביאה דהא כל אלא שגמ'
בציאה כ"ע מתוך וא"כ
משמע דרב ושמואל דבכא
קיימי אהערה וימא
שקטם ההלכות פלוגמיהו
דרב ושמואל אחר מתני'
אחד המערה ואחד הגומר
קנה דעלה קיימי כן
פירש רבתי מנחל אף
התוספות לא פירשו כן.
ופירשו דקיימי אציאת שוגג
וראה להביתם דקאמר
במקום כי רבי רחמנא
ציאת שוגג כמזיד וכו'
משמע דצביאת שוגג ארי'
אבל צפרשה לא פליגי
בציאה היא לכל דבר וקניא
נמי בעלמא ואפי"פ שקצע
כאן מחלוקתן עד משנה
אחד המערה ואחד הגומר
לאחד משום דקאי עליה
אלא משום דמסיים קנה
דקאי נמי אצגוגי כ"ר'
ש"י: ולא הספיק לכנסה
עד שנתחרש. לקמן פירש
טעמא דגרינן נשואי חרש
אטו קדושי חרש וא"ת
צלה היא טעמא לא תחבל
משום סימפון דשמת י'
צה מוס' קדושי טעות הו'
דלא ידע לרדקה הבעל לפי
שלל הספיק לכנסה עד
שנתחרש וי"ל טעמא מאי
קדושי טעות הו' כשנמנא
צה מוס' משום דלימיר אם
היה יודע שכן הוא לא
היה מקדשה הו' החרש לא
היה לו דעת להפדי דברי
ולא חיישין שמה יתפקח
וימנא סימפון: נשואי חרש
מאכילין בתרומה. דלא
איכא משום סימפון כיון
דהוה בר דעת שצדקה
ולמא ימנו ליכא דלינה
צביה אפי' אטו קדושי
חרש לא גזר רבי נתן:
הבא על אחת מכל
העריות האמורות בתורה
או פסולות ודוקא הני אבל
ציאת וזמ דצבייה לא פסול
לה לכהן ולא משויה לה
זונה לית דספר פני הבא
על הפניהו שלל גשם אשתו
עשהיה וזה אלא לר' אלעזר
למלקי הבא עליה אם צעל